

Annabell Olsson

*Annabell , Annabell,
Annabell Olsson,
hon sitter och drömmer,
när månen går opp.
Hon vandrar i trädgård,
och luktar på blommor,
och sjunger bland liljor,
och rosendeknopp.*

Det är jag som är Annabell Olsson. Jag bor på ett barnhem med många barn och liten plats. Mitt så kallade rum är mest en minimal skrub. Det rymmer precis en säng, inget mer. Men det har ett fönster mot trädgården. När jag inte kan sova så brukar jag sitta och titta ut på träden, himlen och stjärnorna. Vi får inte vara ute i trädgården på natten, men ingen lägger märke till om jag klättrar ut genom fönstret. När man kommer ut så ligger en stor buske precis nedanför en. Om man hoppar ner i den så finns det som ett litet rum längst in mot husväggen. Det är jord på marken och jag har börjat plantera blommor där, i skydd av buskens gröna bladverk. När jag ska springa ner till affären och handla så brukar ägaren ge mig en liten påse med frön. Han vet att jag älskar att plantera, men inte ens han vet om min hemliga trädgård. Jag har hört att om man pratar med och sjunger för blommorna så växer de fortare, så jag brukar sjunga och nynna för dem på mina nattliga utflykter.

*Annabell, Annabell,
Annabell Olsson,
hon torkar ej disken,
och bäddar som vi.
Hon väljer bland pärlor,
och trär dem på snoddar,
i siden och sammet,
hon dansar förbi.*

Varje dag måste vi barn hjälpa till med hushållet. Bädda, torka disken, dammsuga. Sådana saker. Alla verkar tycka att det är så fruktansvärt tråkigt, men inte jag. Jag brukar låtsas att barnhemmet är mitt slott. När jag krattar grusgången brukar jag leta efter vackra stenar, och sedan leker jag att de är äkta pärlor och att jag ska göra halsband av dem. Att bädda är allra roligast, för då brukar jag fästa lakan runt mina handleder och fantisera om att det är siden och sammet och att jag är en dansös. När städningen är över och det är dags att äta är jag fortfarande uppfylld av känslan att jag äger hela världen. Tyvärr går den snart över när något av de äldre barnen kastar fiskbullar på mig.

Jag vet inte var jag kommer ifrån. Jag hittades sittande på trappan till barnhemmet bladdrandes i en sagobok när jag var tre år gammal. Jag hade en vacker klänning på mig och ovanpå mitt mörka hår vilade en liten krona. Ingen vet varför jag var klädd så. Jag har fortfarande kvar boken, klänningen och kronan och älskar dem. Men jag undrar ofta var jag kommer ifrån, det är ganska sorgligt att inte ha några minnen. Det känns lite som att någon har tagit en del av min barndom ifrån mig. Samtidigt är det bra att inte veta. Då är jag inte låst till något utan är fri att drömma. Och nog drömmer jag alltid. Ibland tror jag att jag är en

borttappad prinsessa, men det får ingen veta. För det är bara en egoistisk och självupptagen hemlighet.

*Annabell, Annabell,
Annabell Olsson,
är inte som andra,
som bråkar och slåss.
Hon är en förtrollad,
prinsessa från sagan,
som råkat gå vilse,
och bor här hos oss. ~ Lennart Hellsing*